

[Madsen-Mygdal.]

Det forekommer mig, at den radikale Ordførers Udtalelse tyder i høj Grad paa, at Grænsen er uholdbar, som jeg gentagne Gange har sagt, hvad der i øvrigt ikke er mere end, hvad enhver kan sige sig selv. Naar man vil have en saadan Ekspropriation og paakalder Almenvellet, kan en saadan Grænse ikke opstilles og endnu daarligere opretholdes.

Det ærede Medlem Hr. Andreasen (Forsinge) udtalte, at Erstatningsbestemmelserne i dette Ekspropriationsforslag var bedre end de, der var foreslaaet i 1925. Ja, jeg skal ikke forlænge Diskussionen herom, jeg skal blot sige, at det er ganske urigtigt. Nu foreslaas alene Grundskyldværdien til Erstatning, men i 1925 foresloges der dog indtil 10 pCt. over Grundskyldværdien. At der ikke er fuld Erstatning i noget af Forslagene, er en Sag for sig, men det er dog aabenbart, at det Forslag, her foreligger, er ringere end det, der blev fremsat i 1925, og hvis dette, for at tale med den højtærede Justitsminister, var oprørende, ja, saa er det Forslag, der foreligger her, endnu mere oprørende — hvis man kan have Gradsforskelligheder med Hensyn til dette Adjektiv „oprørende“.

Jeg skal endnu til det ærede Medlem Hr. Andreasen (Forsinge) bemærke, at jeg ikke hørte, om han svarede paa det direkte Spørgsmaal, jeg stillede til ham. Hvis jeg har overhørt Svaret, saa beder jeg undskylde, men jeg tillod mig altsaa at spørge, om det ærede Medlem var rede til at afstaa en eller to Marker af sin Gaard til Skattevurderingsbeløbet, idet jeg føler mig overbevist om, at hvis han er det, saa har han sikkert ogsaa Naboer, der er villige til at erhverve Jorden til den Pris. Og hvis det ærede Medlem finder, at det er fuld Erstatning, vil han vel ogsaa nok være rede til at sælge Jorden til den Vurdering, her er Tale om.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Landbrugsminister, der heller ikke kunde undlade at beskæftige sig med Venstres Forslag. Den højtærede Minister mente, at der var en Uoverensstemmelse mellem Venstres Stilling i 1919 og nu; han hævdede, at Venstre i 1919 gik ind for en Ekspropriation til Havelodder, og at Venstre ogsaa var villig til Ekspropriation til Oprettelse af mindre Landbrug, hvis det var nødvendigt. Hvis den højtærede Minister vil læse, hvad jeg har sagt, vil han se, at vi afviser ikke Ekspropriationen, naar den sker i Overensstemmelse med Grundloven. Men Grundlovens Bestemmelser er ogsaa

saa klare, at de ikke kan tilsidesættes. Naar man af den højtærede Ministers Udtalelser kunde faa det Indtryk, at Venstre egentlig var stemt for Ekspropriation i begge Øjemed, saa turde det maaske dog være tilstrækkeligt at paavise, at der i Loven af 1919 aldeles ikke findes Ekspropriation. Hvis Venstre havde villet være med dertil, tror jeg nok, vi vilde have haft Ekspropriation i den Lov.

Naar den højtærede Minister sagde, at offentligt Fæste, saaledes som det blev vedtaget i 1919, var Venstre med til, saa er det ganske rigtigt. Men det var, som det ofte er sagt her, en *Provelov*giving paa et bestemt Omraade og for et bestemt Aaremaal. Det, som her er Tale om, er noget ganske andet, det er dette, at man ønsker at socialisere hele den danske Landbrugsjord og omskabe den til Jord i offentligt Eje. Den højtærede Minister var saa forbavset over, at vi fra Venstres Side havde udtalt os saa stærkt imod hans Forslag; disse Forslag forekom Ministeren at være saa uskyldige, alt det, der fandtes deri, var ikke noget, der var værd at gøre Ophævelser over. Ja, det mener vi nu ikke, og jeg tror, at den højtærede Minister vil faa at se, at der er flere end os i Venstre, der heller ikke anser disse Lovforslag for saa uskyldige, som den højtærede Minister vil give det Udseende af.

Naar den højtærede Minister fremhævede den Kendsgerning, at Antallet af Ansøgninger til den frie Udstykning i de allersidste Aar var i Tilbagegang, at det gik tilbage med Udstykningen efter den almindelige Udstykningslov, saa er Grunden dertil jo den, som det Gang paa Gang er fremhævet her, at der gives Statshusmændene ulige Vilkaar. Hvis den højtærede Landbrugsminister er saa overbevist om Fæsteforholdets Fortræffelighed, skulde han jo ikke have noget imod at stille dem lige, give dem de samme økonomiske Vilkaar at arbejde under, for saa maa han jo være sikker paa, at de vilde foretrække hans Brugsform. Det er det, vi opfordrer til, men det synes jo ikke, at den højtærede Minister er særlig villig til at gaa i den Retning.

I Forbindelse hermed vil jeg sige, at det vilde vel heller ikke være urimeligt, om de, der i dette Øjeblik er Fæstere, fik aabnet Adgang til, at de, hvis de selv ønskede det, paa fornuftige og rimelige Vilkaar kunde overtage deres Jord til Selveje. Hvis den højtærede Minister er overbevist om, at hans Brugsform er den bedste, og at det er den, man foretrækker, hvorfor saa ikke aabne Døren, for saa blev de vel